

Gondolatok 2017. január 7-én

[1 Jn 5,14-21.](#) – [Jn 2,1-11.](#)

János apostol első levelének a vége. Jézus is beszélt halált hozó bűnről. A Szentlélek elleni bűnről, mely nem nyerhet bocsánatot. A megátalkodottság, a gonosz imádása és az ember anyagi fokra való lealázása. Meg még más egyébek. Tényleg, ki tudja visszahódítani a békává lett királykisasszonyt?

A mai evangélium nagyon színes, borszerető embernek, mint nekem is, igen kedves. Úgy ittam volna a kánai menyegző borából, mit nem adnék érte! Azt Jézus „szűrte” el, nem az itteni pancsoló mesterek. Engem nem is az itt leírt párbeszéd, inkább a közte elszuttogott tartalom érdekelne. Mert azért ez így – kevésbé érthető. Csak lehetett a Szűzanyának rábeszélő készsége: Hogy: Fiam, hát tudom, kitől jöttél. Aki vizet fakasztott a pusztában, mannát adott népének, az csak tud adni bort a vendégek örömére! Mégis csak meggyőzte szent Fiát, hogy az bólintson és kiadja a parancsot a szolgáknak a vízfordásra. Szóval, hosszabb diskurzus volt ott, míg a Szűzanya határozottan mondhatja: tegyetek meg mindet, amit csak mond. Az eredményt pedig ismerjük: a násznagy felettébb dicséri a borra vált vizet, és rejtgetéssel gyanúsítja a vőlegényt és családját. Persze, maguknak akarták tartani! A vendég meg igya a silányabbat!

Csak most már, távol a boritaltól, - magunkba nézhetünk: tesszük-e mindazt, amit a Fiú mond? Mert a szolgák telehordták a korsókat. Hogyan teljesítem én Jézusunk akaratát?

(Podmaniczki Imre)

Tintoretto: Kánai menyegző